

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Den himmelske Taler

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den himmelske Taler", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1841_711-intro-shoot-idm83.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Indhold, struktur og fortællerens perspektiv

I gendigtningen "Den himmelske Taler" bliver den bibelske fortælling opdelt i strofe 1-4, der handler om Jesu undervisning af folkeskaren (jf. Luk 5,1-3), og i strofe 5-10 om Simon Peters fiskefangst (jf. Luk 5,4-10). Strofe 11-14 afrunder fortællingen med en uddybning af, hvad Jesu Kristi tilstedeværelse betyder for den, der hører eller læser digtet. Hvis man betragter hele digtets struktur, sker det afgørende i digtets indholdsmæssige forløb imellem strofe 7 og 8. I strofe 7 ser Simon Jesu guddommelige kræfter, og i strofe 8 forstår han, at mennesket Jesus er Gud, og at han selv er et syndigt menneske. Digtets form kan således beskrives med et V, som består af strofe 1-7 og 8-14, og hvor skæringspunkter er imellem syvende og ottende strofe. Beskrivelsen af Jesu Kristi menneskelige, men især hans guddommelige natur, og hvad det betyder for de troende, spiller en fremtrædende rolle i digtet.

Fortælleren, "Den himmelske Taler", henvender sig direkte med et "du" til tilhøreren eller læseren, som om de er til stede ved begivenhederne ved Genesaret Sø. Den, der taler, har så at sige et himmelsk perspektiv eller fuldt overblik over, hvad der foregår. Fortælleren udpeger, hvad der i situationen er værd at lægge mærke til, og prøver at holde tilhøreren interesse fangen. Dette sker eksempelvis ved de mange henvendelser til du'et: "Seer du" (strofe 1-3); "Hør", "Hører du" (strofe 6-7) og tilsvarende i strofe 8 og 10.

En anden vigtig funktion hos fortælleren er at kommentere begivenhedsforløbet og relatere det til tilhøreren. Foruden i digtets sidste afsnit (strofe 11-13) sker det f.eks. i strofe 4, hvor hele strofen er kommenterende. Kommentaren til du'et kan også findes indlejret i en replik markeret med parentes: "(læg Mærke til Guds barnet!)" (strofe 6,5).

Som fortælleren taler direkte til tilhøreren, taler Jesus direkte til Simon i den skildrede begivenhed (strofe 5 og 8). Simon Peter kan på denne måde fungere som et forbillede for det "du", som digtet henvender sig til, hvad enten tilhøreren befinder sig i Grundtvigs samtid, eller digtet bliver hørt, læst eller sunget af en, der lever i en senere tid.